

Ο γέρ. Αρσένιος περί της επίγειας χιλιετούς βασιλείας του Κυρίου

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=84968>]

Στον δεύτερο υπότιτλο του ως άνω βιβλίου του γέροντα: «περί Χιλιετούς βασιλείας του Χριστού»[1], γίνεται έλεγχος γι' όλους αυτούς που ερμηνεύουν την χιλιετή βασιλεία του Χριστού επί της γής. Ο γέροντας επισημαίνει ότι το χωρίο αυτό ομιλεί ξεκάθαρα «περί ΨΥΧΩΝ», που μαρτύρησαν για το όνομα του Χριστού, οι οποίες ψυχές βασίλευσαν «μετά του Χριστού χίλια έτη και οι λοιποί των νεκρών (οι αμαρτωλοί) ούκ έζησαν έως τελεσθή τα χίλια έτη»[2]. Ο γέροντας στην ερμηνευτική του αυτή διατύπωση χρησιμοποιεί εύστοχα την διατριβή επί διδακτορία του π. Ιωάννη Ρωμανίδη, με τίτλο: «το προπατορικόν αμάρτημα».[3] Όπου ο π. Ιωάννης σημειώνει ότι η πνευματική ανάσταση του ανθρώπου, ως πρώτη ανάσταση, γίνεται εδώ στη γη με την αναγέννηση του ανθρώπου μέσω των ιερών μυστηρίων του Χριστού. Αυτοί που σωματικά θα αποθνήσκουν, ενόσω έζησαν την ειλικρινή μυστηριακή ζωή επί της γης, θα «υπάγουν» και θα «συζούν» με τον Κύριο στον ουρανό «απολαμβάνοντες μερικώς, των αγαθών της βασιλείας του Χριστού επί χίλια έτη, δηλαδή κατά την μακράν και ακαθόριστον περίοδον μέχρι της Δευτέρας Παρουσίας».

Σε αυτούς τους πραγματικά πιστούς «ο δεύτερος θάνατος, η αποκοπή δηλαδή από τον Θεόν, δεν έχει εξουσίαν», γιατί αυτοί θα απολαμβάνουν μερικώς τα αγαθά της βασιλείας του Χριστού, έως την Β' Παρουσία και δίκαιη ανταπόδοση των αιώνων. Πρώτος θάνατος επισημαίνεται ότι είναι ο σωματικός, δηλαδή με τον επίγειο σωματικό θάνατο του ανθρώπου, ο οποίος έχει εξουσία πάνω σε όλους τους ανθρώπους όλων των αιώνων και όλων των εποχών. Όσον αφορά το «δέσιμον του Σατανά», προϋποθέτει την απόλυτη εξουσία που είχε ο Σατανάς πάνω στους ανθρώπους μετά την παράβαση των πρωτοπλάστων. Μετα δηλαδή την προπατορική αμαρτία ως αποτέλεσμα παράβασης και παρακοής, ακόμα και οι αγιότεροι προφήτες και δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης μετά τον σωματικό θάνατο επί της γής θα οδηγούνται στον Άδη. Αυτή η κατάσταση διήρκεσε μέχρι τότε που «κατελύθη» η εξουσία του Εωσφόρου, δηλαδή μέχρι τότε που ο Θεάνθρωπος Χριστός ανέλαβε την σωτηρία του ανθρώπινου γένους με αντάλλαγμα την σταυρική Του θυσία. Μετά απ' αυτή τη θυσία του Χριστού, ουδείς βρίσκεται υπο

την εξουσία του Εωσφόρου, πλήν εκείνων που από μόνοι τους επιθυμούν να παραδίδουν τον εαυτό τους στο Σατανά και στα έργα του.

Από την ώρα της σταύρωσης και ανάστασης του Χριστού, η απόλυτη εξουσία που είχε ο Σατανάς πάνω στους ανθρώπους περιορίστηκε ή δεσμεύτηκε, μέχρις ότου συμπληρωθούν τα «χίλια έτη, μέχρι δηλαδή των παραμονών της Δευτέρας Παρουσίας, οπότε θα λυθή πάλιν δι' ολίγον χρόνον - και ίσως ήδη ελύθη - και θα εξέλθη, ίνα πολεμήση τον κόσμον». Εδώ ο γέροντας διευκρινίζει με ξεκάθαρη εσχατολογική θέση ότι τα «χίλια έτη», είναι σχηματικός αριθμός χρονικής διάρκειας από την ανάσταση του Κυρίου, έως και την Β' έλευσή Του. Μάλιστα προφητικά προσεγγίζει με επιφύλαξη το γεγονός τώρα να βρισκόμαστε στις έσχατες ημέρες του κόσμου, με την σύντομη ερμηνευτική του διατύπωση: «ίσως ήδη ελύθη» ο Σατανάς προκειμένου να πολεμήσει τους ανθρώπους, με όση λύσσα και θυμό έχει, ξέροντας ότι λίγος καιρός πλέον του απέμεινε μέχρι την Β' ένδοξη έλευση του Αρνίου ως κριτού.[4] Αυτή την ερμηνεία δίδουν στο δέσιμο του Σατανά τόσο ο Ανδρέας, όσο και ο Αρέθας.

Ο γέροντας ελέγχει και χαρακτηρίζει ως «φαιδρά μυθολογία» όλα όσα αναφέρονται στα περί χιλιετούς βασιλείας του Χριστού επί της γής. Επίσης, επισημαίνει ότι το χωρίο «γενήσεται μία ποιμνή εις ποιμήν»[5], έχει παρερμηνευτεί από τους «χιλιαστικά φρονούντες», γιατί το χωρίο αυτό δεν σημαίνει ερμηνευτικά τίποτα άλλο παρά «απλώς την ίδρυση της Εκκλησίας, η οποία παρουσιάζεται εδώ ως ποιμνή υπό ποιμένα τον Χριστόν και με πρόβατα προερχόμενα όχι μόνον εκ της αυλής των Ιουδαίων αλλά και των Εθνών». Σε καμία περίπτωση μας ερμηνεύει ο γέροντας «δεν σημαίνει ότι θα έλθη εις το προσεχές ή απώτερον μέλλον του χριστιανισμού επί της γής, μία περίοδος κατά την οποίαν ο Χριστιανισμός ως δύναμις και ως αγιότης ζωής θα κατισχύση και θα θριαμβεύση εις αφάνταστον βαθμόν εις ολόκληρον την ανθρωπότητα ή τουλάχιστον εις το μεγαλύτερον μέρος αυτής».

Συνεπώς οι θεωρίες αυτές που έχουν διατυπωθεί κατά καιρούς και μάλιστα όχι μόνο από αιρετικούς, αλλά και από κληρικούς ή θεολόγους όπως επισημαίνει ο γέροντας από την γνώση και εμπειρία του ως πνευματικός. Ενόσω μιλώντας όλοι αυτοί για χιλιετή βασιλεία επί της γής, δηλαδή «περί μακράς περιόδου μακαρίας και αγίας ζωής επί της γής προ της συντελείας του κόσμου δημιουργούν και μεταξύ των πιστών ένα κλίμα αδιαφορίας διά τα σημεία των καιρών», τα οποία σημεία παραθεωρούμενα έχουν άμεση σχέση με τα εσχατολογικά και αποκαλυπτικά σημεία που αφορούν άμεσα την εξέλιξη του κόσμου. Στον τρίτο υπότιτλο του ως άνω βιβλίου του γέροντα: «Ο σφαγιασμός των Εβραίων»[6], ο γέροντας συσχετίζει ως εσχατολογικό «έκτακτο γεγονός» τον σφαγιασμό των Εβραίων μετά τον Β'

παγκόσμιο πόλεμο στα φοβερά στρατόπεδα συγκεντρώσεως του αδίστακτου γερμανού Χίτλερ και των οργάνων του. Αλλά επισημαίνει ότι δεν θα πρέπει απλώς και μόνο να αναζητηθούν οι υπαίτιοι αυτών των θανάτων, όπως ο Άιχμαν και άλλοι, γιατί αυτοί δεν είναι, λέγει, οι κύριοι ένοχοι, γιατί αυτοί έγιναν μόνο τα όργανα «της κατάρας». Ο γέροντας επεξηγεί και συνδέει αυτά τα φρικτά γεγονότα της θανατώσεως χιλιάδων εβραίων από το ναζιστικό καθεστώς ως εσχατολογική προφητεία που επαληθεύθηκε στις ημέρες μας. Γιατί οι πατέρες τους αυτήν την κατάρα «επεκαλέσθησαν εφ' εαυτούς και τα τέκνα των»[7], όταν πριν από δύο χιλιάδες έτη καταδίκάζαν με τον ατιμωτικότερο θάνατο τον ίδιο τον Θεάνθρωπο, τον Μεσσία, που γι' αυτόν είχαν προφητεύσει οι προπάτορές τους. Ο γέροντας επισημαίνει ότι αυτή η φοβερή «κατάρα» επαληθεύθηκε πάλι 35 έτη περίπου μετά την σταύρωση του Κυρίου, όταν ο Ρωμαίος στρατηγός Τίτος, μετά την άλωση της Ιερουσαλήμ εσφαγίασε άνω του 1.000.000 Εβραίους. Αυτή η «κατάρα» γράφει ο γέροντας πραγματοποιήθηκε και στην εποχή του Χίτλερ. Ενώ ο διασκορπισμός στα έθνη και ο σφαγισμός τους σε διάφορες εποχές προφητεύθηκε και από τον ίδιο τον αληθινό Μεσσία Θεάνθρωπο Χριστό ως παρατηρεί ο γέροντας[8].

Στον τέταρτο υπότιτλο του ως άνω βιβλίου του γέροντα: «η ίδρυσις του Εβραϊκού κράτους»[9], γίνεται αναφορά στην ίδρυση του Εβραϊκού κράτους, στο έτος 1949, ως σημείο των καιρών. Μετά από δύο χιλιάδες περίπου έτη δουλείας και διασκορπισμού του Εβραϊκού λαού σε όλα τα μήκη και πλάτη της γής, καταφέρνουν να ιδρύσουν το αρχαίο κράτος του περιούσιου λαού, που έγινε σταυρωτής του Μεσσία του. Συνάμα καταφέρνουν να αναβιώσουν την ιστορία, τον πολιτισμό και την παλιά και ξεχασμένη γλώσσα τους. Γι' αυτό ο γέροντας γράφει: «Τι δεν θα έπρεπε να γραφή γύρω απ' αυτό, και όμως ουδείς ησχολήθη σοβαρώς με τούτο».

[1] Ιερομ. Αρσενίου, *Ανησυχητικά*, 12.

[2] Αποκ. 20, 4-5.

[3] Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, σελ. 126.

[4] Αποκ. 12, 12.

[5] Ιωάν. 10, 16.

[6] Ιερομ. Αρσενίου, *Ανησυχητικά*, 16.

[7] Ματθ. 27, 25 «το αίμα αυτού εφ' ημάς, και επί τα τέκνα ημών».

[8] Λουκ. 21, 24.

[9] Ιερομ. Αρσενίου, *Ανησυχητικά*, 17.